

ESGLÉSIA

pàg. 144

DE

MENORCA

- 25. — Obertura de l'Any Sant: Homilia.
- 26. — Homilia de la Missa crismal: "El sentit de Déu".
Homilia en la Cena del Senyor: "Vos he donat exemple".
- 27. — Salutació als qui vénen a l'estiu a Menorca.
- 28. — Escrit sobre el divendres sant: "El misteri de la Creu".
- 29. — L'Encuentro.
- 30. — Anunciants de la Paraula.

CONSELL DEL PRESBITERI pàg. 150

Informe informatiu del mes de març.

COMISSIÓ DIOCESANA DE MISSIONS pàg. 152

Campanya de la Santa Infància.

COMISSIÓ DIOCESANA DEL CLERGAT pàg. 164

Notes pel mes de maig.

COMISSIÓ DIOCESANA DE CATEQUESI **Butlletí oficial del Bisbat**

- Comissió de Post-confirmació.
- Escola de confirmants de l'any sant.
- Notes de xerrades per a pares i catequistes.
- Escola d'estiu per a catequistes.

COMISSIÓ DIOCESANA pàg. 167

- Discursos del Sr. Bisbe.
- Discursos de l'Any Sant.

COMISSIÓ DIOCESANA DE LA SANTA SEU pàg. 169

- Discurs del Papa en l'obertura de l'Any Sant.
- Discurs del Papa per al dia de les Comunicacions Socials.
- Discurs del Papa als sacerdots, amb motiu del dijous sant.

COMISSIÓ DIOCESANA DE L'EPISCOPAT ESPANYOL pàg. 183

Informe de la C. Episcopal de Mitjans de Comunicació Social.

Núm. 5 — MAIG 1983

para aceptar las renuncias que suponen la cruz que supone su elección, con la certeza de la Resurrección.

ESGLÉSIA

Te rogamos, Señor Jesús, en unión de tu Santísima Madre María, que ha estado junto a Ti en la hora de tu Sacrificio Redentor; te rogamos por su intercesión, que muchos de nosotros, hoy también como Ella respondió cuando fue llamada a colaborar contigo en la misión de salvación universal. Así sea.

5 — Confío esta nuestra oración a la misericordia de Dios, para que Él la acoja y la escuche. Nuestra oración, que es el deseo de la razón del Año Santo, se celebró en el momento de la dedicatoria llevada a cabo por el Señor Papa, con la abundancia de la gracia, mientras con gozo impartió la propia Bendición Apostólica a todos vosotros, venerados Hermanos en el Episcopado, a los Presbíteros, a los Religiosos, a las Religiosas y a todo el Pueblo de Dios, con particular referencia a cuantos están viviendo la propia formación en los Seminarios e Institutos Religiosos.

Desde el Vaticano, el 2 de febrero de 1983, fiesta de la Presentación del Señor en el Templo de Jerusalén, en el V año de mi Pontificado.

Juan Pablo P.P. II

Butlletí oficial del Bisbat

Núm. 5 - MAIG 1983

SUMARI

DOCUMENTS DEL BISBE	pàg. 144
35.— Obertura de l'Any Sant: Homilia.	
36.— Homilia de la Missa crismal: "El sentit de Déu".	
37.— Homilia en la Cena del Senyor: "Vos he donat exemple".	
38.— Salutació als qui vénen a l'estiu a Menorca.	
39.— Escrit sobre el divendres sant: "El misteri de la Creu".	
SES CATEQUESIS DEL BISBE	
40.— L'alegria de viure.	
41.— "L'Encuentro".	
42.— Anunciants de la Paraula.	
CONSELL DEL PRESBITERI	pàg. 158
Full informatiu del mes de març.	
COMISSIÓ DIOCESANA DE MISSIONS	pàg. 162
Campanya de la Santa Infància.	
COMISSIÓ DIOCESANA DEL CLERGAT	pàg. 164
Actes pel mes de maig.	
COMISSIÓ DIOCESANA DE CATEQUESI	pàg. 165
III Trobada de Post-confirmació.	
Trobada de confirmants de l'arxiprestat de Maó.	
Cicle de xerrades per a pares i catequistes.	
III Escola d'estiu per a catequistes.	
INFORMACIÓ DIOCESANA	pàg. 167
Activitats del Sr. Bisbe.	
Obertura de l'Any Sant.	
DE LA SANTA SEU	pàg. 169
Homilia del Papa en l'obertura de l'Any Sant.	
Missatge del Papa per al dia de les Comunicacions Socials.	
Carta del Papa als sacerdots, amb motiu del dijous sant.	
DE L'EPISCOPAT ESPANYOL	pàg. 183
Nota de la C. Episcopal de Mitjans de Comunicació Social.	

DOCUMENTS DEL BISBE

35.— OBERTURA DE L'ANY SANT

Homilia

Rams. 27-3-83

Salutació d'entrada.

En el nom del Pare...

Que la gràcia i la pau de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, que ens estima i ens allibera dels nostres pecats amb la seva sang, siguin amb vosaltres.

Germans,

El diumenge del Ram ha encetat la Setmana Santa. Ara, amb aquesta acció litúrgica encetam el Jubileu de l'Any Sant. La força renovadora de la Redempció de Jesús ens empeny per obrir-nos a l'amor vivificant del Pare en l'Esperit. Facem, idò, junts aquesta nostra pregària de penitència i de renovació, per anar caminant cap a la nostra reconciliació amb Déu i amb els germans.

Homilia d'obertura de l'Any Sant, a Ciutadella.

Germans estimats,

Esteim reunits avui, en aquest fosquet, aquí a la Catedral Basílica de Menorca, amb motiu de l'obertura del Jubileu de l'Any Sant, en el 1950 aniversari de la nostra Redempció. I especialment ho feim de reunir-nos, perquè "en començar solemnement aquest Jubileu, l'Episcopat dels cinc Continents, unit als seus sacerdots i feels, manifesti la seva unió espiritual amb el Successor de Pere", segons els desigs de Joan Pau II. Era el Papa qui ens demanava que féssim un especial ritu de pregària i de penitència, el mateix dia o en un altre immediatament posterior al de l'obertura de la Porta Santa de la Basílica del Vaticà, amb lo qual ell iniciava aquest Any Sant i que, com tots sabeu, realitzava abans d'ahir, al capvespre, en la solemnitat de l'Anunciació del Senyor.

Reunits aquí, esteim celebrant aquesta acció litúrgica que ens uneix al Papa i a tota l'Església Universal, i amb la qual iniciam també a la nostra diòcesi de Menorca aquest Jubileu que ara ja esteim fent.

En la Butlla de convocatòria, el Papa ens ha indicat molt clarament la finalitat i els objectius que ell s'ha proposat per aquest Any Sant. Voldria remarcar-ne qualsevol, pel que pertoca a la nostra diòcesi, servint-me per açò dels mateixos textos del Papa en els quals assenyala una línia que hem de seguir en consonància amb tota l'Església i també donat el moment actual de la nostra vida diocesana.

El Papa, després de dir-nos que tota l'activitat de l'Església ve marcada per la força transformadora de la redempció de Crist i que aquest Any ha de deixar una particular marca o empremta en tota la vida de l'Església, escriu aquestes paraules: "De tot açò se'n deriva per a aquest esdeveniment un **accentuat caràcter pastoral**.

Després, més avall, continua: "L'Any Sant aconseguirà plenament el seu objectiu únicament si desemboca en un **nou compromís** de tots i de cada un, al servei de la reconciliació entre tots els homes, i al servei de la pau entre tots els pobles".

Hem de cercar aquest accentuat caràcter pastoral. Perquè no es tracta únicament ni exclusivament, en la celebració d'aquest Jubileu, de l'aspecte personal i privat de la pregària, de la penitència, de la conversió de cor més intenses, que tots hem de fer i que ens és essencial i necessari, com a primer pas per a la nostra santificació en el seguiment que hem de fer de Jesús. Quedar-nos aquí seria no entendre el missatge cristià ni l'esperit que el Papa ha volgut posar en aquesta celebració. El Jubileu, certament, és açò, i és també una passa més. Tal com diu el Papa i jo ho vull subretxar fortament, "una fe i una vida autènticament cristianes han de desembocar necessàriament en una caritat que condueix a la veritat i que promou la justícia".

A açò ha d'anar aquest nou compromís que l'Any Sant ens demana. És un repte per a la nostra Església menorquina. Hem de sebre trobar una nova il·lusion, un nou impuls que ens faci cercar aquells medis i aquells mitjans en els quals i pels quals hem de dir i hem de dur la Bona Nova, la Paraula de Déu, al nostre món i a cada un de nosaltres mateixos, sabent que s'està esperant i desitjant, encara que no ho sembli.

Que surti de cada un de nosaltres aquest amor. El compromís de cada un que sigui un nou compromís interior que des de la fe i la convicció cristianes partesci cap enfora, ben unit al dels altres germans. S'imposa una reflexió a fons per decidir-se a caminar endavant, passi el que passi.

La nostra Església diocesana es troba ara en un moment de revisió i de reflexió, sobre la crisi que ens enrevolta. Hi estam fent feina fa estona. Hem aconseguit qualque fruit en camps de la nostra pastoral. Potser encara és una tímida i petita realitat. Perquè costa de resituar-nos en els vaivens que experimentam, quan no acabam de trobar el camí, el mètode de la via per seguir endavant.

Però, aquest Any Sant, en el qual, n'estic segur, el Senyor abocarà la gràcia abundosa sobre la seva Església, no hauria d'empènyer-nos a un nou compromís, particular i col·lectiu, per unir forces i activar la nostra tasca pastoral? No hauria de fer que, dins de la nostra Església diocesana i pel seu ministeri, emprenguéssim, amb un nou aire, el nostre pas, i recuperàssim l'alè d'una esperança engrescadora?

Potser ara ens deixam endur massa de vegades per un "no hi ha res a fer"; jo me qued a casa"; "ja s'ho faran?"; "no ne vull sebre res de l'Església". És hora de sortir de la somnolència i de la por, i arrancar a córrer cap endavant, amb un nou compromís per dur a tothom la pau, la justícia la caritat i la veritat.

En la lectura bíblica que hem escoltat s'hi relata el primer discurs de Pere, el dia de Pentecostès. Ple de l'Esperit, anuncia la redempció obrada per Jesús i sap respondre bé quan els seus oients li pregunten: "Idò, què hem de fer?". La resposta és la de sempre, la del Baptista, la de Jesús, la que encara ara diu i dirà l'Església fins al final dels temps: "Penediu-vos... perquè se vos perdonin els pecats i pugueu rebre el do de l'Esperit Sant, que per a vosaltres és la promesa".

L'Església espera molt d'aquest Any Sant, perquè té esperança i confia en tots els qui la formam: sacerdots, religiosos, religioses i també vosaltres, estimats feels seglars, qui teniu un lloc molt important i decisiu en aquesta conversió de cor, d'esperit, de pensament i de via que necessitam, ara i aquí. Des de la nostra petitesa, confiant, però en la gràcia i en l'ajuda del Senyor, obrirem nous camins d'evangeli, si seriosament ens proposam una revisió a fons, una reflexió assenyada de la nostra vida de cristians.

L'Any Sant, perquè és any de penitència i de renovació, ens assenyala el camí del sagrament del perdó i del de l'eucaristia. I en açò, ja ho sabeu, insisteix molt el Papa. Hem de seguir aquest camí. La renovació i el compromís han de néixer en nosaltres mateixos. És des de dins nostre, d'un cor feel i generós que comença el servei als altres, en l'Església i per Jesucrist.

Però, també i sobretot, aquest Any ens marca feines i rutes que condueixen a la nostra ciutat terrenal per impregnar-la de l'esperit de l'evangeli. Les farem? Les seguirem?

Així ho esper, així ho desig, així vos ho deman, en nom de l'Església.

I que la Verge Maria, Mare de Déu i Mare de l'Església intercedesqui per nosaltres i ens obtengui la gràcia d'una fructuosa celebració d'aquest any jubilar.

36.— HOMILIA DE LA MISSA CRISMAL

El sentit de Déu

Mercadal, 30-3-83

Germans estimats,

La segona lectura d'avui, treta del darrer llibre de la Bíblia, l'Apocalipsi de sant Joan, acaba amb aquestes paraules: "Jo som l'Alfa, la primera lletra de l'alfabet, i l'Omega, que és la darrera, diu el Senyor Déu, el qui és, el qui era i el qui ha de venir, el Déu de l'univers".

El qui ha de venir és aquest qui ve, Jesucrist, "qui ens estima i ens ha alliberat dels nostres pecats amb la seva sang, per fer de nosaltres una casa reial, uns sacerdots dedicats a Déu, el seu Pare".

Avui, a aquesta solemne concelebració de la missa crismal, en la qual el bisbe es reuneix d'una manera més especial amb els seus sacerdots, i que ha d'ésser com una manifestació de la comunió d'ells amb el seu bisbe, segons paraules del cerimonial, s'ajunta l'esdeveniment del Jubileu de l'Any Sant, començat fa pocs dies i que ha estat promulgat pel Papa Joan Pau II, en el 1950 aniversari de la nostra Redempció.

Amb ocasió d'aquest Jubileu, el Papa va dirigir-nos una carta a tots els bisbes del món per subretxar algunes orientacions pastorals sobre la seva celebració. I ara, com ja és costum en ell, n'ha dirigit una altra als sacerdots, amb motiu del dia del Dijous Sant, que és, i cit el Papa, "com el dia del naixement del nostre sacerdoti ministerial, encara que les dates de la nostra ordenació siguin diverses. I açò, perquè en aquest sant dia, cada u de nosaltres, com a sacerdots de la Nova Aliança, ha nascut en el sacerdoti dels Apòstols, cada u ha nascut en la revelació de l'únic i etern sacerdoti del mateix Crist".

Per açò, en aquesta homilia, voldria unir aquests dos esdeveniments que tant es relacionen: d'una banda el Dijous Sant, dia de la Missa crismal; i de l'altra, el Jubileu. O bé, dit d'una altra manera,

voldria comentar els textos d'aquesta missa, que he citat en començar, sobre el llibre de l'Apocalipsi, juntament amb qualcuna de les manifestacions més entranyables que el Papa ens exposa en la seva documentació sobre l'Any Sant.

El Papa ha volgut donar un caràcter eminentment pastoral a aquesta celebració de l'any jubilar. I aquesta seva intenció va dirigida especialment, com ell mateix diu, "a una revalorització de la vida de la gràcia, de la qual l'Església ha de sentir un gran goig, com d'un nou do de la redempció de Jesucrist, crucificat i ressuscitat".

Per aconseguir açò, el Papa ens diu que és convenient descobrir el sentit del pecat, i, per arribar a ell, a aquest sentit, és necessari descobrir abans el sentit de Déu en la nostra vida eclesial i en la vida del món. El sentit de Déu, d'aquest Déu, que com he dit, és Aquell qui era, Aquell qui és, Aquell qui ve. Convé, idò, un retorn al Déu vivent, el Déu tot per a tots, Creador i Redemptor. I Jesucrist n'és la clau. Ell ens proporciona a bastament aquest sentit de Déu que hem de descobrir.

Perquè si en altre temps, Déu havia parlat per boca dels profetes, ara, en aquests darrers dies ha parlat per mitjà del seu Fill que ha constituït hereu i Senyor de totes les coses. En la plenitud dels temps, quan definitivament Déu es manifesta i es revela, quan l'Invisible es fa visible, Déu envia el seu Fill, nascut de dona, nascut davall de la Llei. I llavors apareix la benignitat i la humanitat, la filantropia, de Déu, Salvador nostre.

Déu no és solament El qui és, el ser per essència, el totalment Altre; no solament Aquell qui era, l'Etern, l'Infinit; sinó que és també Aquell qui ve. "Així el Déu vivent, el Déu de la nostra fe, no és solament en si i per a si, en la seva perfecció transcendent; és per a nosaltres, és vers nosaltres, és l'Emmanuel, el Déu amb nosaltres, obrint-nos el camí de la vida i acompanyant-nos-hi com Aquell qui fa ser i fa viure". Ja sant Agustí ho havia expressat d'aquesta manera: "Déu, en allò que ell és en si i per a si, ja és allò que ell vol ser per a nosaltres".

I per a nosaltres, Aquest qui ve en persona, aquest que ha plantat la seva tenda entre nosaltres, que és la nostra Pasqua, el vertader Mannà, el vertader rescat, és Jesucrist. "Perquè quan Déu no és solament El qui és i El qui era, sinó també, en la plenitud del seu misteri, El qui ve, llavors s'anomena Jesucrist". I per açò, la vida eterna és que "vos conequin a vós, únic Déu vertader i El qui heu enviat, Jesús, el Messies". La realitat perfecta del Déu vivent, del Déu per a nosaltres, és Jesucrist, en el qual habita corporalment tota la plenitud de la divinitat. I d'açò en resulta que el fet més sorprenent no és que Jesucrist sigui Déu, sinó que "Déu sigui Jesucrist".

Déu ve, Déu s'atraca i Déu llavors se'ns revela com a Amor. L'Absolut és Amor i l'Amor de Déu és do, comunicació. L'Absolut és generositat. I és en Jesucrist que coneixem i palpam visiblement aquest Amor i aquesta Generositat.

Avui, que el món modern està tot ell centrat sobre l'home, que, ja des de segles, es vol desfer l'enigma de l'home, cercant la solució del conflicte en dir qui és l'home, quina definició s'ha de donar d'ell, aquest descobrir el sentit de Déu qui ve, qui no s'ha quedat enfora, ni en ell mateix, sinó que s'ha fet home, un de nosaltres, és el camí per desfer equívocs. Déu és Amor i un Amor que "s'ha humanitzat, profanitzat, naturalitzat". Ha esdevingut home. Déu s'ha ficat dintre de la nostra història i n'ha restat el protagonista. Aleshores, la frase de l'inici de l'encíclica *Redemptor hominis* del Papa Joan Pau II, ens dóna l'explicació de tot açò. "El Redemptor de l'home, Jesucrist, és el centre del cosmos i de la història".

Déu s'ha atracat a nosaltres per l'home Jesucrist. Ja no és necessari, com volen certs humanismes, canviar l'amor de Déu per l'amor dels homes. Perquè el nostre primer manament no pot subsistir sense el segon. I la tasca urgent que tenim és de descobrir el sentit de Déu, aplicar-nos a conèixer i fer conèixer el vertader Déu. Aquell qui era, qui és i qui ve, l'Omega, el darrer mot del qual es pronuncia així: Jesucrist.

Germans sacerdots, Aquest és el sentit de Déu que hem de descobrir i ajudar a descobrir als nostres germans. Hem de donar a conèixer Jesucrist i fer el seguiment del seu camí. És el nostre Déu, i el nostre germà i és també el nostre amic. En la carta que el Papa vos ha dirigit es recalca amb èmfasi aquesta paraula: amic. "Ja no vos dic servents, vos dic amics". Aquestes paraules, diu el Papa, van ser pronunciades en el Cenacle, en el context immediat de la institució de l'Eucaristia i del sacerdocí ministerial. Crist va donar a conèixer als Apòstols i a tots els qui d'ells hereten el sacerdocí ordenat, que en aquesta vocació i per aquest ministeri han de convertir-se en amics seus, convertir-se en amics d'aquell misteri al qual Ell ha vingut a donar compliment. Ser sacerdot vol dir estar en amistat d'una manera singular amb el misteri de Crist, amb el misteri de la Redempció. En allò profund del nostre "jo" sacerdotal, gràcies a allò en què cada u de nosaltres s'ha convertit en el moment de l'ordenació, som amics: som testimonis particularment units a aquest Amor que es manifesta en la Redempció".

Idò, feim feina per a l'Amic. Que Ell ens comuniqui el seu Esperit, l'Esperit del Senyor que reposa damunt d'Ell qui és l'Ungit, per dur la Bona Nova als desvalguts, per proclamar l'any de gràcia del Senyor. Ho

hem de fer en aquest any jubilar, mirant tots com es pot i com s'ha de celebrar, prestant singular atenció a tots els ambients, perquè sigui un any de misericòrdia del Senyor en ordre a una renovació espiritual de tot el nostre poble.

I vosaltres, també, estimades religioses i feels tots, ajudau-nos amb la vostra pregària i el vostre treball, a viure aquest any de gràcia. Pregau pels vostres capellans i pel vostre bisbe, a fi que, en aquesta unió de la missa crismal, símbol de l'amistat i de la germanor en uns mateixos ideals i en un servei conjuntat, ens trobem en Crist i a nosaltres mateixos per dur i dir la Paraula de Déu a tothom, esdevenint cada dia més una casa reial, uns sacerdots dedicats a Déu, el nostre Pare.

I ara, per més obligar-nos, farem la renovació de les promeses sacerdotals, que, un dia de la nostra joventut, vam fer a Déu, aquell qui era, aquell qui és, aquell qui ve.

37.— HOMILIA EN LA CENA DEL SENYOR

“Vos he donat exemple”

Dijous Sant, 31-3-83

Germans estimats,

Només l'amor és capaç de les coses més sublimes, de les coses més extraordinàries i més difícils. Sense amor, sense estimació i apreciació, tot queda vulgaritzat i raquític. Açò ens ho ensenya l'experiència de cada dia. Si més no, però, vivim egoísticament, estimant-nos a nosaltres mateixos per damunt de totes les coses. La sublimitat i l'excel·lència de l'amor les trobam quan estimam cap enfora, quan sabem prescindir de nosaltres mateixos i ens donam als altres, quan, en una paraula, el nostre amor és desinteressat i no cerca els altres per fer-los una cosa nostra, sinó per donar-se totalment en bé del proïsme, els nostres semblants.

En aquest capvespre del Dijous Sant, estam celebrant el memorial de la Cena del Senyor. Els grans misteris que hi commemoram són la institució de l'Eucaristia i de l'orde sacerdotal, i el manament del Senyor sobre la caritat fraterna, el dia de l'amor fratern.

A Jesús —ho recordam avui— li arriba l'hora de tornar al Pare. És l'hora de la seva glorificació. Ha complert la seva missió, ha estat obedient al Pare i serà glorificat en la seva Passió i Mort. La derrota de la Creu serà l'inici de la seva esclatant victòria de Pasqua. Sacrificant com l'Anyell pasqual, donarà vida al món.

S'ha reunit amb els seus apòstols per celebrar la Pasqua. Un testi-

moni ocular, l'evangelista sant Joan, ens ho contarà després punt per punt. Comença així el seu relat: "Eren ja les vigílies de la festa de la Pasqua. Jesús sabia que havia arribat la seva hora, la de passar d'aquest món al Pare. Ell que sempre havia estimat els seus en el món, ara els va demostrar fins a quin punt els estimava". I continua explicant-nos el fet del lavatori dels peus dels seus deixebles, com a símbol pràctic del seu amor que arribarà fins al límit, fins a donar la seva vida.

En aquest darrer Sopar, Jesús institueix l'Eucaristia. És el sagrament del seu amor. Déu s'ha abaixat tant que s'ha fet home. Un abaixament que, com diu Sant Bonaventura amb una profunditat senzillament colpidora, és "el més gran de tots els miracles". Perquè "el més gran de tots els miracles és que Déu sigui home, que el primer de tots sigui el darrer de tots". Jesucrist, Déu i home, s'abaixa i es fa obedient fins a la mort i una mort de creu.

Però hem de considerar avui en aquest Dijous Sant, encara un altre abaixament, una prova més del seu amor sublim i excel·lent. Jesús, en la Cena amb els seus apòstols, tal com avui ens ho ha explicat la segona lectura de Sant Pau, institueix i fa l'Eucaristia. Idò, diria que ell es fa cosa, manco encara que home. Es fa pa, es fa vi. Es fa aliment per a nosaltres. S'amaga darrera aperences, darrera les espècies del pa i del vi.

"Aquesta tradició que he rebut ve del Senyor. Jesús va prendre el pa: "Açò és el meu Cos". Jesús va prendre el calze: "Aquest calze és la nova Aliança segellana amb la meva Sang". Només un amor com el de Déu podia arribar a aquestes profundíssimes realitats d'amor.

L'Església, en fer-nos commemorar aquests esdeveniments, vol també que els visquem, seguint la mateixa recomanació del Mestre, que se'ns dona en l'acabament de l'evangeli d'avui: "Si, idò, jo que som el Mestre i el Senyor, vos he rentat els peus, també vosaltres, vos ho heu de fer els uns als altres. Vos he donat exemple perquè vosaltres ho feis tal com jo ho he fet".

Estimar i servir han d'ésser les paraules fonamentals d'avui. L'Església estima fent el memorial de la cena del Senyor, en la realitat d'aquest sacrifici eucarístic de la Nova Aliança. L'Església serveix, seguint els passos de Jesús, el seu exemple, fent bé a tothom, en els serveis més humils, com n'és el símbol aquest lavatori de peus que farem a continuació.

Però, aquest símbol mostra una realitat de serveis que tots els qui formam l'Església hem d'anar fent. Mirau; avui celebrem també el Dia de l'Amor fratern, dirigit i duit a terme, amb propaganda i insistència,

per l'organització oficial de l'Església que s'anomena CÀRITAS.

Perquè una de les funcions vitals de l'Església és el servei de la caritat. I açò que ne deim CÀRITAS és qui, d'una manera organitzada i conjuntada, fa i fa fer aquest servei de la caritat. En un full que se vos repartirà al final d'aquesta Eucaristia, hi ha indicades les funcions que l'Església, tots els qui la formam, hem de fer per complir aquest mandat del Senyor.

La nostra caritat de cada u ha de néixer d'una actitud interior. Necessitam estar ben disposats per als altres, fer una opció de comunió i sobre compartir. Posar-nos al lloc dels altres, per veure les seves necessitats. La caritat ve de l'Esperit i del nostre cor. No n'hi ha prou de donar uns doblers, de fer una almoïna. La caritat fa feina per a la promoció total de la persona, de totes les persones. Amb ella, també construïm el Regne de Déu que Jesús va venir a predicar-nos. Hem de fer passes cap a un món més solidari, més just, en el qual tot home sigui realment una imatge del Creador.

Totes aquestes idees i moltes d'altres que ens urgeixen i provenen de la caritat i de l'amor i exemple de Crist envers nosaltres hauríem de fer-les vida de la nostra vida. Demostraríem el nostre amor a Déu i als germans. Es tracta no solament de commemorar i de reviure els passos que el Senyor Jesús va fer per a la nostra redempció i rescat del mal i del mal i del pecat. Es necessita la nostra col.laboració a la seva obra, que és obra de tots, perquè és obra de l'Església, com a continuadora de la missió de Jesús.

Reunits ara a l'entorn del nostre altar, celebrat la seva mort, recordant la seva resurrecció i esperant el seu gloriós retorn, ens sabem alliberats i rescatats pel nostre Redemptor. Idò, com Ell, seguint l'exemple que va donar-nos, també nosaltres hem de donar la nostra vida pels germans, cada dia, a cada moment, amb els serveis de la caritat que ja feim i que hem d'anar fent.

Acabarem aquesta Eucaristia, donant gràcies al Senyor. Pel seu exemple: "Vos he donat exemple". Per la seva Eucaristia: l'acció de gràcies que Ell ha posat a mans de l'Església. Perquè les paraules principals d'avui, d'aquest Dijous Sant, que són: estimar i servir, les sapiguem convertir a la pràctica en accions eficaces d'ajuda i amor als germans.

38.— SALUTACIÓ

Germans qui veniu l'estiu a Menorca,

L'Església catòlica de Menorca, per mitjà del seu bisbe, vos dirigeix aquesta salutació de benvinguda a la nostra illa: Pau, benestar i bona estada a Menorca!

Amb la cordial salutació que vos dirigim hi va també el nostre oferiment i acolliment. Seguidors, com som, de Jesús, sabem que hem d'estar a disposició de tots els nostres germans i que el que ens urgeix és manifestar la seva Bona Nova, oferint-la i predicant-la.

Déu és el nostre Pare, el Creador de totes les coses i el Salvador de la humanitat per la mort i resurrecció del seu Fill. Per açò, anam fent el nostre camí, units en comunitat, i formant aquest Poble de Déu que avança al llarg de la història.

A tots vos desitjam unes bones vacances, vos oferim els nostres serveis i el nostre respecte, esperant que també vosaltres sabreu fer-vos càrrec de la nostra manera de ser i d'actuar.

Vull acabar dirigint també una paraula de coratge i d'estimació a tants i tants sobretot joves, que vindran a servir i a fer feina en el sector del turisme, en els hotels, restaurants i similars. A pesar del cansament, i dels problemes i dificultats que puguin trobar aquí, voldria animar-los a una alegria i a una superació que els obrís l'esperit cap a millors perspectives, tal com la nostra illa és oberta al bat del vent i del sol.

A tots, PAU I BÉ.

Ciudadella, maig, del 1983
Antoni, bisbe de Menorca.

39.— DIVENDRES SANT

"El misteri de la creu"

Avui és Divendres Sant. L'Església ens fa celebrar la Passió del Senyor. És el dia de la Creu. Del misteri de la Creu on mor Jesús. La Creu serà ja el signe dels cristians, seguidors de Jesús. I per causa d'ella, haurem de creure en un Déu crucificat. Tota una dissonància, una paradoxa que serà difícil de fer entendre, de comprendre i d'acceptar.

Per açò encara són ben vàlides i actuals les paraules de Sant Pau: "Molts tenen la doctrina de la Creu per un absurd, però nosaltres hi veim el poder de Déu.... Déu ha volgut salvar els creients per la predicació d'aquesta casta d'absurd... Nosaltres predicam un Messies crucificat que és un escàndol per als Jueus i per als altres un absurd... En l'absurd de l'obra de Déu hi ha una saviesa superior a la dels homes, i en la debilitat de l'obra de Déu hi ha un poder superior al dels homes".

Absurd i debilitat divins. Encara continuen. Malgrat tot, "la nostre fe es fonamenta no en la saviesa dels homes, sinó en el poder de Déu". Ho vivim. Crist encara és trobat absurd i dèbil. Com la seva Església. Encara és insultat i clavat en Creu. Com alguns dels seus seguidors.

En el moment tràgic i sublim de la mort de Jesús, llavors i ara, només val un crit d'esperança: "Pare, confii el meu alè a les vostres mans".

Antoni, bisbe

SES CATEQUESIS DEL BISBE

40.- L'ALEGRIA DE VIURE

10-4-83

En aquesta capvuitada de Pasqua encara ressonen els cants de l'Al·leluia a Crist Ressuscitat. I el que ressonaran! Perquè Pasqua ens duu una gran alegria, l'alegria de viure. Festa de primavera, Pasqua fa primavera tot l'any. Començam una vida, una nova vida!

Pasqua ens allibera de la tristesa perquè és la festa de l'optimisme, del goig i de l'alegria. Jesús Ressuscitat és el Déu qui alegra la nostra joventut. Tots voldríem que la nostra vida fos una eterna primavera, una eterna joventut.

Però, els anys passen, les coses d'aquest món no van bé i tots tenim motius més que suficients per deixar l'optimisme i l'alegria a l'armari i posar-nos el vestit del pessimisme i de la vellura. Som més adeptes a les lamentacions de Jeremies que a l'alegria i el goig de la Pasqua. Hi ha massa tristesa, massa angoixa al nostre món.

I, no obstant açò, l'alegria és una paraula d'eternitat. Hem d'establir-nos i habitar en ella, sense que ni la mort ni el sofriment ens ne separin. Perquè la vertadera alegria cristiana que ve de la Resurrecció de Jesús és més profunda i més forta que el dolor i la mort.

Hem d'emprendre una nova vida amb Jesús. Aquest és un dels

grans misteris de la nostra fe. Ell s'ha fet un de nosaltres, company nostre. Amb Ell hem de viure decididament la vida que Déu ens ha comunicat. Vencedor de la mort, ja no podem anar a cercar-lo al sepulcre. Ell viu. Ha ressuscitat.

Que no siguin, idò, les nostres exigències, el voler-les satisfer, el camí de la nostra felicitat. La nostra alegria és el camí que ens assenyala l'evangeli. I tots sabem que aquest camí passa per la tribulació, per la conversió, pels sofriments i per la Creu. Però arriba al triomf de la Vida total. Com un naufrag ja a punt d'arribar a port, cansat i fatigat, però segur de la seva salvació.

Sant Marc acaba l'evangeli amb aquestes paraules: "I els seus deixebles retornaren a Jerusalem **AMB GRAN ALEGRIA**".

Idò, teniu sempre en tots vosaltres l'alegria de viure.

Antoni, bisbe

41.— "L'ENCUENTRO"

17-4-83

Aquest any vaig anar a presidir-lo a Es Migjorn Gran. Ja és l'única parròquia de la diòcesi que el celebra. "L'Encuentro", molt tradicional també a altres bandes d'Espanya, no és res més, ni res manco, que açò: una doble processó que surt per dues portes diferents del temple i que després es converteix en una de sola. Primer, surt pel lateral, la Imatge de Jesús ressuscitat. Duu una bandera blanca a sa mà. Va acompanyada pel sacerdots i els escolans. Després, immediatament, surt per la porta principal, la Mare de Déu, vestida de blanc i amb cara riallera. Donen una petita volta per carrers oposats per trobar-se cara a cara, "l'encuentro", a la placeta, pleníssima de gent.

De primer, sembla que la gent està distreta, rallant i comentant. En arribar les dues imatges a la placeta, tot canvia. Esclata el "Regina coeli", a tota orquestra i a tot pulmó. I ja et trobes enduit a altres mons. L'acte, amb la seva senzillesa i simplicitat, esdevé emocionant i únic. Les imatges ballen, la gent canta, sona, plora i riu. I l'acord final de l'orquestra i dels cantadors ompl totalment els cors de l'alegria de la Pasqua. Crist, ressuscitat, s'ha trobat amb la seva Mare!

Trobar-se amb Crist. El símbol i el significat de "l'Encuentro" és aquest. Plasmats gràficament amb la trobada de la Mare i el Fill. El més bell i sublim "encuentro" que Jesús va fer, després de ressuscitar: anar a l'encontre de la seva Mare.

Trobar-se amb Crist. Anar al seu encontre. És una bona fita cristiana. Ell se'ns farà trobadís en el nostre camí, com als deixebles d'Emmaús. El trobarem en aquell germà qui sofreix, en aquell qui no té feina, en els desvalguts i marginats. I també en els companys i amics de cada dia.

Trobar-se amb Crist. Ell ve com a Redemptor, fet un de nosaltres. Sabem que hi ha moltes maneres d'anar-lo a trobar. L'haurem de sebre descobrir en cada moment. Ell és el qui ve al nostre encontre i tots toparem amb Ell, cara a cara. Encara que sortiguem per portes diferents i maldem de fer el nostre camí, oposat al d'Ell. El nostre esdevenidor pot dependre per sempre més d'aquests minuts suprems del nostre encontre amb Ell.

Trobar-se amb Crist. Cada any, per Pasqua, els bons feels d'Es Migjorn Gran celebren un matí lluminós d'alegria i d'esperança. Vosaltres, els qui sonau, els qui cantau, els qui reis i els qui plorau: Cercau Crist, feis-lo vida de la nostra vida! Haureu arribat a la Pasqua vertadera.

42.— ANUNCIANTS DE LA PARAULA

24-4-83

Des de fa vint anys i per iniciativa del Papa Pau VI, aquest diumenge IV de Pasqua està dedicat en la nostra Església a la celebració de la Jornada mundial d'oració per les vocacions. És un diumenge per a meditar i per a resar a favor de les vocacions especialment consagrades a la causa de l'Evangeli. Tots aquells qui, cridats i elegits pel Senyor, hem acceptat d'exercir el ministeri sacerdotal i aquells altres qui han seguit un camí especial de dedicació i consagració a Déu, som els qui, d'una manera peculiar, ens hem ofert i ens hem fet anunciants de la Paraula, de la Bona Nova de Jesús, amb la veu i l'exemple de la nostra vida.

Una veu que és ressò de la Veu de Jesús. Un anunci que ha de sentir-se per tot el món. "La seva crida s'escampa a tota la terra; escolten el seu llenguatge fins als límits del món", perquè tota la multitud pugui reconèixer i sentir la veu de Jesús.

Per conèixer Jesús i sentir la seva Veu és necessari que qualcú la prediqui i la mostri; qualcú que ens digui quina és la seva doctrina, què va venir a ensenyar-nos. Es tracta de la transmissió de la fe en Jesús, el Salvador del món, qui per la seva Mort i Resurrecció va obrir una nova etapa en la història de la humanitat.

Els anunciants de la Paraula han de fer sentir aquesta Veu. I avui, com sempre, forta i decidida perquè no quedi apagada i silenciosa a l'enrenou sorollós de la vida actual.

Per açò celebrem aquesta Jornada. Per demanar a Déu que doni el seu Esperit de ciència i de santedat, de fortalesa i de vitalitat a tots aquells, anunciants de la Paraula, qui tenen una obligació especial de fer-la sentir.

Hi ha altres veus que poden ofegar o fer insensible la Veu de Jesús. I podríem preguntar-nos si els nostres feels cristians la coneixen aquesta Veu. Vull dir: coneixem profundament Jesús?

Idò, que no manquin anunciants de la Paraula de Jesús. Demanem també que l'Esperit renovi la seva Església per què pugui créixer amb fecunditat i oferir al món els fruits de la Redempció. Que es multipliquin els anunciants de la seva Paraula i la facin ressonar per tota la terra.

Déu és Pare, Déu és Generositat. Que tots sapiguem correspondre i la nostra generositat abundi per a edificació de la seva Església.

Antoni, bisbe

CONSELL DEL PRESBITERI

FULL INFORMATIU DEL MES DE MARÇ

Dia 23 de març de 1983, a les 10,30 del matí, s'ha reunit, en sessió ordinària, el Consell de Presbiteri amb l'assistència de tots els seus membres.

Comença la sessió amb la recitació de l'Hora Menor i la lectura de l'Acta anterior, que és aprovada. Tot seguit, davant d'un ventall de temes proposats als membres del Consell es dedica un temps curt a reflexionar sobre quins han de tenir prioritat i l'ordre en què haurien de ser tractats, ja que tots tenen importància i tots estan en la línia del programa-calendari de treball que el Consell voldria realitzar. El Consell es determina per començar reflexionant sobre els Consells Pastoral Parroquials i seguir, després, si hi ha temps, tractant allò de la Pastoral Litúrgica i Mitjans de Comunicació, etc.

Pel que fa a les aportacions arxiprestals sobre quins passos s'han de fer cap a la creació dels Consells Pastoral Parroquials i quines dificultats s'hi troben, l'Arxiprestat de Ciutadella es queda més bé en un pla de "principis", com que és important clarificar idees, que s'ha de fer un acte de fe en els carismes, especialment en els dels seglars, que s'ha d'arribar a una pastoral no feta únicament per la clerecia, que hem de fomentar la corresponsabilitat dels seglars, etc. i a més d'aportar també tota una sèrie de dificultats que es poden trobar a l'hora d'engrescar els seglars pel camí de la corresponsabilitat i que no se sentin "emprats", es fa la proposta concreta de fer una mena de cursets o curset Parroquial per tal d'informar cada comunitat de la importància, necessitat i bon paper que pot fer el Consell Pastoral Parroquial en el cor de la mateixa comunitat i de cara a la comunitat diocesana integrant-se de qualque manera en el Consell Pastoral Diocesà.

L'Arxiprestat de Maó fa, sobretot, un partir de l'experiència de cada parròquia (especificant-ne de cada una si té o no té Consell Pasto-

ral, qui el constitueix i cada quan es reuneix) i valora com a positiu l'esforç que fa cada comunitat de comptar amb els seglars tot i que també es veu que no s'arriba a trobar el paper de coprotagonisme dels seglars amb el capellà.

Al d'Alaior, després d'un estudi de la realitat actual i veure avançatges, dificultats i passos a donar, s'arriba a la conclusió per part d'uns de veure l'oportunitat del Consell Pastoral i per part d'altres de preferir les consultes a grups i a persones procurant més pluralisme.

El Consell de Presbiteri, escoltades les aportacions arxiprestals dedica un bon temps a reflexió i intercanvi tot valorant cadascuna de les aportacions tant en el seu conjunt com en les particularitats que aporta cada una d'elles i arriba a la conclusió que es constata la manca d'un mínim de criteri, assumit i compartit, sobre què és el Consell Pastoral i quina és la seva funció, tot i que tots els arxiprestats d'una manera o altra, en veuen la necessitat i conveniència. Per altra part, i no només ara, es constata també com una manca de connexió entre els arxiprestats i el Consell de Presbiteri i açò, si més no, dificulta la possibilitat de dur endavant el programa-calendari de treball que s'havia proposat el Consell i és per açò que s'acorda la conveniència que el Consell de Presbiteri es faci més present a les reunions arxiprestals amb la possibilitat de que a més dels membres de l'arxiprestat que ja hi són, hi puguin participar amb una certa regularitat el Sr. Bisbe i el Moderador-Coordi-nador.

La Comissió Diocesana de Litúrgia ha fet arribar, dins el temps previst, el nou "Avant-Projecte d'Estatut per a l'Acció Pastoral Litúrgica" al Consell de Presbiteri. Una volta examinat, aquest creu convenient de fer-lo arribar a tota la clerecia per tal que s'hi facin les esmenes i aportacions que es creguin convenientes.

Finalment el Sr. Bisbe ens informa que:

- Ha rebut una carta de la Comissió Episcopal de Litúrgia amb la que se li envia un qüestionari sobre aspectes disciplinars.
- S'ha reunit amb els nous membres de la Comissió Diocesana del Clergat de la que en va quedar elegit president Mn. Josep Sastre Portella. Aquesta Comissió ja ha preparat la Missa Crismal que, com ja es va dir serà, s.D.v., a l'església parroquial d'Es Mercadal, i el recés per a capellans, dirigit per Mn. Llorenç Tous i que començarà a las 4 i mitja del capvespre a la casa de les monges franciscanas, a Es Mercadal mateix. També aquesta Comissió ja ha tingut contactes amb persones concretes que ens puguin dirigir tant jornades d'estudi com d'espiritualitat.

- Com ja s'ha anunciat l'obertura de l'Any Sant Jubilar al nostre Bisbat serà el proper dia 27 de març, Diumenge dels Rams, a les 7 del vespre a la Catedral.
- També el Sr. Bisbe ha rebut una carta del Papa a tots els Bisbes del món en la que parla d'orientacions pastorals amb motiu de l'Any Sant Jubilar.
- S'ha reunit amb els membres de la Comissió Diocesana de Litúrgia per parlar del "directori de pastoral sacramental", arribant a la conclusió de que es veu convenient esperar al 3 d'abril per a procedir a la nova redacció ja que és fins a aquesta data que s'hi poden presentar esmenes.
- Ha mort Da. Carolina de Olives Beltrán propietària d'uns terrenys que altre temps s'havia dit que cedia al Bisbat. Al que sembla ser el darrer testament no es fa cap menció de la deixa de Sta. Anna al Bisbat.
- La persona que fins ara regentava la Casa del Llibre de Ciutadella, ha manifestat el seu propòsit de deixar-la. Davant d'aquesta situació el Sr. Bisbe presenta unes propostes per a cercar-hi la solució més adequada.

Acaba la sessió del Consell amb la confecció de l'ordre del dia per a les reunions arxiprestals i convocant tots els membres per a la propera que, s.D.v., serà el dia 20 d'abril de 1983, a les 10,30 del matí, al Seminari Diocesà.

Ciutadella de Menorca, 23 de Març de 1.983.

Ordre del dia per a les reunions arxiprestals.

1. (Pels arxiprestats que no van tenir temps de fer-ho i també pels qui hi vulguin afegir qualque cosa). Estudi i aportacions a la nova proposta de reglament o estatut de la "Comissió Diocesana de Medis de Comunicació Social".
2. Estudi i aportacions a la nova proposta de "Avant-projecte d'estatut per a l'Acció Pastoral Litúrgica".
3. Consells Pastorals Parroquials:
 - a.- Quin és el concepte que en tenim de Consell Pastoral.
 - b.- Quina ha de ser la seva funció i medis per arribar-hi.
 - c.- Es veu viable (especialment pels qui no en tenen) la proposta que feia el Consell de Presbiteri al "full informatiu" de la sessió del dia 23 de febrer (vegi's apartat c.)?

4. Des del convenciment de que hem d'anar fent camí cap endavant el Consell de Presbiteri assenyala aquests possibles camins per a anar a la constitució del Consell de Pastoral a cada una de les nostres comunitats tenint sempre en compte les aportacions rebudes dels arxiprestats:

- a) Estudiar la realitat de cada parròquia.
- b) Curset de Pastoral Parroquial a cada comunitat.
- c) Constitució d'un "Pre-Consell".
- d) Creació del Consell Pastoral Parroquial.

Col·legi de la Santa Infància	4.934	
Col·legi de la Santa Infància	38.000	42.150
Col·legi de la Santa Infància	85.187	63.165
Col·legi de la Santa Infància	11.000	5.000
Col·legi de la Santa Infància	10.350	10.350
Col·legi de la Santa Infància	10.698	11.665
Col·legi de la Santa Infància	1.515	2.600
Col·legi de la Santa Infància	1982-83 y comparativas del año anterior	1982-83 y comparativas del año anterior
Col·legi de la Santa Infància	4.000	
Col·legi de la Santa Infància	4.000	4.200
Col·legi de la Santa Infància	15.350	10.000
SUMAS	252.525	252.525
Catedral	16.470	20.875
S. Francisco	6.260	14.100
S. Esteban	6.080	2.250
S. Rafael	10.212	10.000
S. Antonio Ma. Claret	3.021	2.384
S. Miguel	10.482	4.070
Santo Cristo	3.993	6.607
Santa Clara	1.216	1.833
Col·legi de la Consolación	40.400	32.500
Col·legi de la Consolación	535	800
Parroquia Mercadal	107.086	79.112
Parroquia S. Cristòfol		1.200
Parroquia Villa-Carlos		2.000
Parroquia S. Clemente		2.089
Col·legi La Salle Alayor		22.435
SUMAS	74.357	75.723

RESUMEN

Años 81/82	431.386	
Años 82/83	429.624	
Diferencia en menos	1.762	
	2.499	

COMISSIÓ DIOCESANA DE MISSIONS

CAMPANYA DE LA SANTA INFÀNCIA

Aportacions de la Diócesis a la Campaña de la Santa Infancia 1982-83 y comparativas del año anterior.

	Años	
	82/83	81/82
CIUDADELA		
Catedral	20.875	16.470
S. Francisco	14.100	6.560
S. Esteban	5.550	6.080
S. Rafael	10.000	10.212
S. Antonio Ma. Claret	2.384	3.021
S. Miguel	4.070	10.485
Santo Cristo	6.607	3.992
Santa Clara	1.833	1.216
Colegio de la Consolación	32.200	40.400
Colegio Salesiano	5.000	5.000
SUMAS	102.619	107.086

MAHON

Santa María	41.503	63.483
S. Francisco	12.000	9.100
La Concepción	6.899	21.421
S. José	2.499	4.314

Ermita Ntra. Sra. de Gracia	1.040	328
RR. Concepcionistas	4.800	
Capilla Consolación	7.225	
S. Cayetano (Llumesanas)	740	
Residencia Sanitaria	4.934	
Colegio San José	38.000	42.150
Colegio Corazón de María	85.487	63.165
Colegio Virgen del Carmen	11.000	5.000
Colegio Virgen de Gracia		10.350
Colegio Antoni-Joan	10.698	11.665
Colegio Estación Naval	1.515	2.600
Colegio Academus	625	800
Colegio Primo de Rivera	4.000	
Guardería San Juan	4.200	4.200
Catequesis Santa María y Consolación	15.350	10.000
SUMAS	252.515	248.576

OTROS

Parroquia Ferrerías		7.006
Colegio S. Francisco Ferrerías	27.400	32.600
Parroquia San Luís	2.225	7.535
Parroquia Mercadal	21.097	11.693
Parroquia S. Cristóbal	1.200	2.400
Parroquia Villa-Carlos		2.000
Parroquia S. Clemente		2.089
Colegio La Salle Alayor	22.435	10.400
SUMAS	74.357	75.723

RESUMEN

Años 81/82	431.385
Años 82/83	429.491
Diferencia en menos	1.894

COMISSIÓ DIOCESANA DEL CLERGAT

ACTES PEL MES DE MAIG

Durant aquest mes de maig hi haurà diferents actes a celebrar, de cara als nostres sacerdots, que oportunament seran avisats. Es tracta, en primer lloc, de la jornada sacerdotal i religiosa del dia 7 de maig, dissabte de la solemnitat de la Mare de Déu de El Toro, que tindrem al seu Santuari. Després, aprofitant la vinguda a Ciutadella del salessià, P. Aldazábal, membre del Centre de Pastoral litúrgica, de Barcelona, tindrem unes jornades sobre "com celebrar millor l'Eucaristia". I darrerament, el divendres dia 27 de maig, si Déu vol, una trobada amb el Pare Abat de Montserrat, Dom. Cassià Ma. Just.

S. Miguel	2.384	3.021
Santo Cristo	4.070	5.485
Santa Clara	6.807	10.485
Collegio de la Consolación	612	612
Collegio de Francisco Ferreras	004	004
Collegio de San Luis	000	000
Parroquia Mariscal	880	880
Parroquia S. Cristóbal	1.200	1.200
Parroquia Villa-Carlos	2.000	2.000
Parroquia S. Clemente	2.089	2.089
Collegio La Salle Alayor	10.400	10.400
SUMAS	24.351	28.723

RESUMEN

Años 81/82	431.385	53.483
Años 82/83	429.491	9.100
Diferencia en menos	1.894	21.421
S. José	2.499	4.314

COMISSIÓ DIOCESANA DE CATEQUESI

TERCER ENCUENTRO DE GRUPOS DE POSTCONFORMACIÓN

Se reunieron en El Toro los grupos diocesanos de postconfirmación con motivo del tercer encuentro del presente curso, el domingo día diecisiete.

La reflexión sobre la necesidad de ser "testigos del amor" completó los aspectos tratados en los anteriores, referidos a la amistad interpersonal y con Cristo manifestada en la celebración de la Eucaristía.

La reflexión comprendió no sólo la exigencia del testimonio individual, sino también el comunitario.

Durante la celebración eucarística, vivida intensamente, se concretaron las reflexiones de los diversos grupos, en los que se integraron unos 150 adolescentes.

Por la tarde, se revisaron la organización y desarrollo de los Encuentros del presente curso, concluyéndose en una valoración positiva y en sugerencias para el próximo curso.

RUTA PASCUAL DE LOS GRUPOS DE CONFIRMACIÓN, DEL ARCIPRESTAZGO DE MAHON

El sábado, día 16, unos 150 componentes de los grupos de Confirmación, del arciprestazgo de Mahón, realizaron el segundo encuentro general del presente curso, cuyo objetivo fue: "Celebrar la Pascua y expresar los compromisos bautismales".

El encuentro se desarrolló en forma de ruta, desde la iglesia de San Luis al barranco de Rifalet.

Agrupados por parroquias, después de una introducción sobre el

objetivo, expuesta por Mn. Vidal, los participantes reflexionaron sobre el mismo, mientras recorrían el trayecto hacia el citado barranco.

En dicho marco natural se celebró la Eucaristía, en la que se manifestaron los compromisos surgidos de la reflexión realizada.

A la hora de la despedida el Obispo les dirigió unas palabras de salutación y estímulo.

CICLE DE XERRADES PER A PARES I CATEQUISTES

Dins el cicle de Xerrades per a pares i catequistes, el dijous dia 28 d'abril en el Teatre del Centre catequístic de Sant Miquel, a Ciutadella, va tenir lloc una Xerrada-diàleg a càrrec del Sr. Sebastià Taltavull sobre Fe i celebració dels sacraments, per ajudar a descobrir la importància de la celebració dels sacraments en la vida del cristià.

III ESCOLA D'ESTIU PER A CATEQUISTES

Aquesta III Escola d'estiu per a catequistes tindrà lloc a la ciutat de Tarragona (al C.E.I., antiga Universitat Laboral) el dia 18 al 23 del proper juliol. Està organitzada pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes. Dedicada especialment als responsables de la Catequesi, als formadors de catequistes i a tots els catequistes. El programa és dens i ben aprofitable. Per a informació i per les inscripcions (fins al 31 de maig) s'ha d'acudir al Secretariat de Catequesi de la diòcesi, a la nostra, al Sr. Francesc Triay, Parròquia de St. Rafel, de Ciutadella, telf. 38 10 82.

INFORMACIÓ DIOCESANA

ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Mes de març

- 21.— Al capvespre, rep un grup de joves del Vallès Oriental.
- 23.— Presideix el Consell de Presbiteri d'aquest més de març, al Seminari.
- 24.— Al capvespre, rep visites a Maó.
- 25.— Rep visites.
- 27.— Presideix la concelebració i processó del Diumenge del Ram, a la Catedral. Al capvespre, a la Catedral, inauguració i obertura de l'Any Sant.
- 28.— Rep visites, entre elles els seminaristes que estudien a Sant Cugat del Vallès.
- 29.— Rep la visita del nou Comandant de la Base Naval de Maó.
- 30.— Al capvespre, assisteix al Recés per a sacerdots que dona Dn. Llorenç Tous, de Mallorca. A l'Asil d'Es Mercadal. Després presideix la concelebració de la missa crismal a la parròquia d'Es Mercadal.
- 31.— Celebra l'Eucaristia del Dijous Sant a la Catedral.

Mes d'abril.

- 1.— Assisteix a la Catedral al Via Crucis i al capvespre l'acció litúrgica d'aquest dia i després presideix la processó.
- 2.— Al matí, visita dos malalts. Al capvespre, assisteix a la Catedral al concert de la Capella Davídica. I a la nit, concelebra la Vetlla Pasqual.
- 3.— Celebra la festa de Pasqua a Es Migjorn Gran. Presideix la processó de "l'Encuentro", concelebra l'Eucaristia i dina amb el Sr. Rector i familiars.
- 4.— És uns moments al Santuari de El Toro i va al Port d'Addaia a dinar amb un grup de ciutadellencs de les parròquies de Sant Francesc i St. Antoni Ma. Claret.
- 5.— Rep visites.
- 6.— Rep a diversos sacerdots en visita particular.
- 7.— És a Maó, on visita un sacerdot retirat. A les 8,15 del capvespre, concelebra al Seminari en el dijous sacerdotal.
- 8.— Al capvespre, fa visita a les Monges Clarisses, de Ciutadella.

10.— Es reuneix amb el matrimoni que cuida del Secretariat de la Família.

11.— Reunió amb tres sacerdots sobre pastoral de conjunt. Al capvespre, rep visites i els catequistes de la parròquia de Sant Francesc, de Ciutadella.

13.— Reunió amb els sacerdots de l'arxiprestat a Alaïor. Després, reunió al Seminari amb el Director i assessors del Full dominical. Al capvespre reunió, a Maó amb els sacerdots de l'arxiprestat.

14.— Rep visites. Al capvespre, parteix cap a Madrid.

15.— A Madrid, assisteix a la reunió del Consell d'Economia de l'Episcopat.

16.— Torna de Madrid. Al capvespre, és un moment a cala Rrafalet amb els confirmants de l'arxiprestat de Maó.

17.— És al santuari de El Toro a l'inici de la trobada de Post-confirmació. A les 12 celebra l'Eucaristia a cal Bisbe, amb membres de la Institució Teresiana del P. Poveda. A les 2, rep l'Orfeó Mahonés que canta el "Deixem lo dol" al pati de cal Bisbe.

18.— Rep visites. Reunió amb el Delegat d'economia.

20.— Presideix el Consell del Presbiteri d'aquest mes, al Seminari. Al capvespre, parla amb el Delegat del Clergat.

21.— Rep visites. Al capvespre, és a Maó on rep i fa visites. A les 8,30 dirigeix una xerrada als pares dels fillets de primera comunió de la parròquia de Sta. Maria. Després, té una reunió al diari "Menorca".

23.— Es reuneix amb el Capítol i clergat de la Catedral. Al capvespre, assisteix a la inauguració de la Tenda d'objectes de regal que Càritas Interparroquial de Ciutadella ha obert, per un mes, al carrer Bisbe Vila.

24.— Al matí, administra el sagrament de la confirmació, en la parròquia de St. Francesc de Maó. Després a migdia és a una trobada amb pagesos de Ferreries a un lloc, on celebra l'eucaristia i fa una xerrada amb ells.

26.— Rep visites. Al capvespre, parteix cap a la Península.

OBERTURA DE L'ANY SANT

Va tenir lloc el diumenge del Ram, dia 27 de març. A la Catedral, a les 7 del capvespre. Amb assistència d'una vintena de capellans. L'acte va consistir en una pregària sàlmica i les corresponents lectures de la bíblia i de l'al.locució del Papa sobre l'Any Sant. El Sr. Bisbe va predicar, després, una homilia que es publica en aquest mateix nombre del Butlletí. S'acaba amb una pregària universal, per a les intencions de l'Any Sant, i amb el res d'un Parenostre i el cant del Crec en un Déu.

DE LA SANTA SEU

HOMILIA D'OBERTURA DE L'ANY SANT, A ROMA

Respire la Iglesia perdón y misericordia

“He aquí que la Virgen grávida da a luz, y le llama Emmanuel”, porque Dios está con nosotros. Éstas palabras del profeta expresan la señal que el Señor dará a la Casa de David: “El Señor mismo os dará un signo”. Y es el signo, que el rey Acaz no quería pedir a Dios, porque en sus pensamientos y en su corazón no tenía en cuenta las palabras del Señor manifestadas en la promesa hecha a David. Es el signo que en contra del rey proclamó a la Casa de David el profeta Isaías, el evangelista del Antiguo Testamento. Es el signo en el que se realiza la promesa y llega “la plenitud de los tiempos”. El Dios de la majestad infinita se hace Emmanuel: “Dios con nosotros”.

Es el signo en el que se inicia la redención del mundo (exordia salutis nostrae) porque ya en el seno purísimo de la Virgen María el Emmanuel es nuestro redentor. En este signo comienza hoy el Año Santo de la Redención.

Se abre la puerta del jubileo extraordinario y entramos por ella en la basílica de San Pedro.

Es un símbolo. Entramos no solamente en esta veneradísima basílica romana. Entramos también en la dimensión más santa de la Iglesia, en la dimensión de gracia y salvación que ella siempre recibe del Misterio de la Redención.

La recibe siempre y sin cesar. Sin embargo, en este año que inicia hoy deseamos que la Iglesia entera sea particularmente consciente del hecho de que la redención perdure en ella como don de su divino Esposo.

Que sea particularmente sensible a éste don; abierta y disponible más profundamente de lo acostumbrado a la acogida de este don. Que la Iglesia, nuestra Iglesia, peregrina sobre la tierra, pueda, en esta apertura salvífica, ser sumergida de modo especial en el misterio de la Co-

muni3n de los Santos en Cristo. Que m1s profundamente de lo acostumbrado respire con los pulmones del perd3n y de la misericordia de Dios. Que con una alegr1a mayor de la acostumbrada se convierta y crea en el Evangelio. Que todos sus hijos se entreguen m1s intensamente al Redentor Divino, a él que es la puerta, a trav1s de la que es necesario entrar para salvarse.

Con estos pensamientos y deseos se abre la puerta del jubileo extraordinario, y entramos a trav1s de ella en la bas1lica de San Pedro, y contempor1neamente en todas las catedrales diocesanas, en todas las Iglesias parroquiales, en todas las capillas, incluso en los lugares m1s alejados, y especialmente en las de misi3n. Entramos en todas las comunidades cristianas, sean cuales sean en todo el mundo. El jubileo extraordinario de la redenci3n es el Año Santo de todas las Iglesias.

Desde este umbral hoy nosotros vemos c3mo se abre una amplia perspectiva sobre todo un tiempo de gracia, que perdurar1 hasta la Pascua del año pr3ximo. Desde la Encarnaci3n de la Redenci3n, la liturgia de la solemnidad de hoy nos proclama el cumplimiento de aquel signo que, seg1n las palabras del profeta Isa1as, deb1a ser dado a la Casa de David: "He aqu1 que la Virgen gr1vida da a luz, y se llama Emmanuel". Y as1 es. El signo se cumple y toma forma en el misterio de la Anunciaci3n.

Conocemos bien esta forma. Todos nosotros sentimos un profundo amor por la anunciaci3n del 1ngel. La recordamos tres veces en el rezo del Angelus. Es la invocaci3n de nuestros labios. Es el canto de nuestros corazones. Nos remite continuamente a la anunciaci3n del 1ngel a Mar1a, en cuya solemnidad, que asocia al Hijo y a la Madre en el Misterio de la Encarnaci3n, vemos tambi1n el momento m1s propicio para dar comienzo al Año de la Redenci3n.

En efecto, en la Anunciaci3n dio comienzo la redenci3n del mundo. El Emmanuel, Dios con nosotros, ese Cristo, que en la carta a los hebreos habla al Padre diciendo: "No quisiste sacrificios y oraciones, pero me has preparado un cuerpo. Los holocaustos y sacrificios por el pecado no los quisiste. Entonces yo dije: heme aqu1 que vengo... para hacer, oh Dios, tu voluntad".

As1 dice Cristo, Verbo eterno del padre, hijo suyo predilecto. En estas palabras se encierra el comienzo de la redenci3n del mundo y todo su plan hasta el final. La redenci3n del mundo est1 vinculada al Cuerpo recibido de Mar1a y ofrecido en el sacrificio de la Cruz, convertido despu1s en el Cuerpo de Resurrecci3n: "el primog1nito de los muertos".

Por esto mismo, desde su mismo comienzo, la redenci3n del mundo est1 vinculada a una palabra que evoca la admirable obndiencia

de Cristo en la Santa obediencia de la Virgen de Nazaret. Precisamente a Ella se dirige la anunciación de Gabriel. Precisamente Ella escucha la respuesta decisiva del ángel y a la pregunta principal: "El Espíritu Santo descenderá sobre Ti y la virtud del Altísimo te cubrirá con su sombra. Y, por esto, el hijo que nacerá de Ti será Santo, será llamado Hijo de Dios". Y precisamente Ella, María de Nazaret, acoge esta respuesta —y acoge en su seno y en su corazón al Hijo de Dios como hijo del hombre. En Ella el Verbo en sintonía con Cristo: "He aquí la esclava del Señor; hágase en Mí según tu palabra". ¡De Ella, la primera redimida, hizo Dios la puerta de entrada del Redentor en el mundo.

En este día de hoy, todos nosotros, los aquí reunidos en la basílica de San Pedro o en las comunidades del pueblo de Dios diseminadas por todo el mundo, aceptamos esta anunciación como el cumplimiento del signo de la profecía de Isaías. Aceptamos en este signo a Emmanuel. Profesamos nuestra fe en el comienzo de la redención del mundo. Desde este comienzo, nuestro deseo es seguir adelante por todas las etapas del jubileo extraordinario. Queremos conseguir que este año, marcado en la historia de la humanidad con el signo del aniversario de la Redención, sea para nosotros, día tras día, el "año de gracia del Señor".

"Año de gracia" que yo, sucesor de Pedro, invoco de Ti, Señor de todas las épocas y de toda la historia, que nos has amado hasta la muerte para darnos la vida en abundancia.

¡Cristo Jesús, Hijo de Dios vivo, que has tomado tu cuerpo de la Virgen María y que te has hecho hombre por obra del Espíritu Santo!
¡Cristo Jesús, Redentor del hombre! ¡Tú que eres el mismo ayer, hoy y por todos los siglos! Acepta este año del jubileo extraordinario que te ofrece la Iglesia para celebrar el mil novecientos cincuenta aniversario de tu muerte y resurrección por la redención del mundo.

Tú que de la obra de la redención has hecho la fuente de un don siempre nuevo para tu esposa terrena, haz que su fuerza salvífica vaya empapando todos los días, semanas y meses de este año para que sea de verdad para nosotros el año de gracia del Señor.

Haz que todos nosotros en este tiempo de elección te amemos aún más reviviendo en nuestro interior los misterios de tu vida, desde la concepción y el nacimiento hasta la cruz y la resurrección. Quédate con nosotros a través de estos misterios, quédate con nosotros mediante el Espíritu Santo; no nos dejes huérfanos. Vuelve siempre a nosotros.

Haz que todos se conviertan al amor, viendo en Ti, Hijo del eterno Amor, al Padre, que es "rico en misericordia". Haz que toda la Iglesia a lo largo de este año vuelva a sentir la abundancia de tu redención, que

se manifiesta en el perdón de los pecados y en la purificación de los residuos del pecado, que gravan nuestras conciencias llamadas a una vida inmortal.

¡Ayúdanos a vencer nuestra indiferencia y nuestra torpeza! Restitúyenos la sensibilidad de los santos. Crea en nosotros, Señor, un corazón puro y renueva en nuestra conciencia un espíritu firme. Haz, Señor, que este Año Santo de la Redención se convierta también en una llamada al mundo contemporáneo, que ve la justicia y la paz en el horizonte de sus deseos, y, sin embargo, concediendo cada vez mayor espacio al pecado, vive día tras día en medio de crecientes tensiones y amenazas, y parece dirigirse hacia una dirección peligrosa para todos. Ayúdanos a cambiar el rumbo de las crecientes amenazas y desventuras del mundo actual. ¡Levanta de nuevo al hombre! ¡Protege a las naciones y a los pueblos! ¡No permitas que se lleve a cabo la obra de destrucción que amenaza hoy a la humanidad!

Señor Jesús, ¡que se demuestre más poderosa la obra de tu redención! Esto te implora, durante este año, la Iglesia a través de tu Madre, que Tú mismo has dado como Madre de todos los hombres. Esto te pide la Iglesia en el misterio de la comunión de los santos. Esto te pide incesantemente tu Iglesia. ¡Oh Cristo, que se muestre más poderosa —en el hombre y en el mundo— la obra de tu redención!

MISSATGE DEL PAPA PER AL DIA DE LES COMUNICACIONS SOCIALS

Queridísimos Hermanos y Hermanas en Cristo:

1.— La promoción de la paz: éste es el tema que la Jornada Mundial de las Comunicaciones Sociales propone este año a vuestra reflexión. Tema de extrema importancia y de palpitante actualidad.

En un mundo que, gracias al progreso espectacular y a la rápida expansión de los mass media, se está volviendo cada vez más interdependiente, la comunicación y la información representan hoy un poder que puede servir eficazmente la causa noble y grande de la paz, pero puede agravar también las tensiones y favorecer nuevas formas de injusticia y de violación de los derechos humanos.

Plenamente consciente **del papel de los operadores de la comunicación social**, en mi reciente Mensaje para la Jornada Mundial de la Paz (1 de enero de 1983), que tenía como tema: "El diálogo por la paz, un desafío para nuestro tiempo", he creído necesario dirigir una especial llamada a cuantos trabajan en los mass media para animarles a sopesar

su responsabilidad y a poner a la luz con la mayor objetividad los derechos, los problemas y las mentalidades de cada una de las partes a fin de promover la comprensión y el diálogo entre los grupos, los países y las civilizaciones (cfr. n. II).

¿De qué modo la comunicación social podrá promover la paz?

2.— Sobre todo mediante la realización, en el plano institucional, **de un orden de la comunicación que garantice un recto uso, justo y constructivo, de la información**, removiéndolos atropellos, abusos y discriminaciones fundadas sobre el poder político, económico e ideológico. No se trata aquí en primer lugar de pensar en nuevas aplicaciones tecnológicas, sino sobre todo en repensar los principios fundamentales y las finalidades que han de presidir la comunicación social, en un mundo que ha pasado a ser como una sola familia y en donde el legítimo pluralismo ha de quedar asegurado en una base común de consenso en torno a los valores esenciales de la convivencia humana. A este fin se exige una sabia maduración de la conciencia, tanto para los operadores de la comunicación como para los receptores, y se hacen necesarias selecciones atentas; justas y valerosas por parte de los poderes públicos, de la sociedad y de las instituciones internacionales. Un recto orden de la comunicación social y una adecuada participación en sus beneficios, en el pleno respeto de los derechos de todos, crean un ambiente y condiciones favorables para un diálogo mutuamente enriquecedor entre los ciudadanos, los pueblos y las diversas culturas, mientras las injusticias y los desórdenes en este sector favorecen situaciones conflictivas. Igual ocurre con la información en una dirección solamente, arbitrariamente impuesta desde arriba o por las leyes de mercado o la publicidad; o con la concentración monopolítica; o con las manipulaciones de cualquier género, que no sólo son atentados al recto orden de la comunicación social, sino que terminan por dañar los derechos a la información responsable y a poner en peligro la paz.

3.— La comunicación, en segundo lugar, promueve la paz cuando **en sus contenidos** educa constructivamente al espíritu de paz. La información, si se piensa bien, no es nunca neutra, sino que responde siempre, al menos implícitamente y en las intenciones, a elecciones de fondo. Un nexo íntimo vincula la comunicación y la educación a los valores. Unos hábiles subrayados o pies forzados, así como unos silencios bien dosificados, revisten en la comunicación un profundo significado. Por lo tanto, las formas y modos con los que se presentan situaciones y problemas tales como el desarrollo, los derechos humanos, las relaciones entre los pueblos, los conflictos ideológicos, sociales y políticos, las reivindicaciones nacionales, la carrera de armamentos, tan

sólo para citar algunos ejemplos, influyen directa o indirectamente en la formación de la opinión pública y en la creación de mentalidades orientadas en el sentido de la paz o, en cambio, hacia soluciones de fuerza.

La comunicación social, si quiere ser instrumento de paz, deberá superar las consideraciones unilaterales y parciales, removiendo prejuicios y creando, en cambio un espíritu de comprensión y de recíproca solidaridad. La aceptación leal de la lógica de la convivencia pacífica en la diversidad exige la constante aplicación del método del diálogo, el cual, mientras reconoce el derecho a la existencia y a la expresión de todas las partes, afirma el deber de que éstas se integren con todas las demás, a fin de conseguir aquel bien superior que es la paz, al cual se contraponen, como dramática alternativa, la amenaza de la destrucción de la civilización humana.

Como consecuencia, hoy se hace todavía más necesario y urgente proponer los valores de un humanismo plenario, fundado en el reconocimiento de la verdadera dignidad y de los derechos del hombre, abierto a la solidaridad cultural, social y económica entre personas, grupos y naciones, en la conciencia de que una misma vocación agrupa a toda la humanidad.

4.— La comunicación social, en fin, promueve la paz **si los profesionales de la información son operadores de paz.**

La peculiar responsabilidad y las insustituibles tareas que los comunicados tienen en orden a la paz se deducen de la consideración sobre la capacidad y el poder que estos poseen de influenciar, quizás de manera decisiva, la opinión pública y a los mismos gobernantes.

Habrán ciertamente que asegurar a los operadores de la comunicación social, para el ejercicio de sus importantes funciones, unos derechos fundamentales tales como el acceso a las fuentes de información y la facultad de presentar los hechos de manera objetiva.

Pero, por otra parte, es también necesario que los operadores de la comunicación trasciendan los dictados de una ética concebida en clave meramente individualista y, sobre todo, que no se dejen poner al servicio de los grupos de poder, visibles u ocultos. En cambio han de tener presente que, más allá y por encima de las responsabilidades contractuales en relación con los órganos de información y de las responsabilidades legales, tienen también unos deberes precisos hacia la verdad, hacia el público y hacia el bien común de la sociedad.

Si en el ejercicio de su tarea, que es una verdadera misión, los comunicadores sociales sabrán promover la información serena e impar-

cial, favorecer el entendimiento y el diálogo, reforzar la comprensión y la solidaridad, habrán prestado una ayuda magnífica a la causa de la paz.

A vosotros confío, queridísimos hermanos y hermanas, estas consideraciones precisamente en el comienzo del Año Santo Extraordinario, con el cual vamos a celebrar el 1950 aniversario de la Redención del hombre, obrada por Cristo Jesús, "Príncipe de la paz" (cfr. Is 9,6), aquél que es "nuestra paz" y ha venido a "anunciar la paz" (cfr. Ef 2, 14-17).

Mientras invoco sobre vosotros y sobre los operadores de la comunicación social el don divino de la paz, que es "fruto del Espíritu" (cfr. Gal 5,22), imparto de corazón mi Bendición Apostólica.

En el Vaticano, 25 de marzo del año 1983, quinto de mi Pontificado.

Juan Pablo PP. II

CARTA DEL PAPA A LOS SACERDOTES, AMB MOTIU DEL DIJOURS SANT

Queridos Hermanos en el sacerdocio de Cristo:

1.— Deseo dirigirme a vosotros, al comienzo del Año Santo de la Redención y del Jubileo extraordinario, que ha quedado abierto tanto en Roma como en toda la Iglesia el día 25 de este mes. La elección de este día, solemnidad de la Anunciación del Señor y, a la vez, de la Encarnación, es singularmente elocuente. En efecto, el misterio de la Redención tuvo su comienzo cuando el Verbo se hizo carne en el seno de la Virgen de Nazaret por obra del Espíritu Santo, y alcanzó su punto culminante en el evento pascual con la muerte y resurrección del Salvador. A partir de esta fecha calculamos nuestro Año jubilar, deseando que precisamente durante este año el misterio de la Redención se haga particularmente presente y sea fructuoso en la vida de la Iglesia. Sabemos que está siempre presente y es fructuoso, que acompaña siempre la peregrinación terrena del Pueblo de Dios, lo penetra y lo modela desde el interior. Sin embargo, la costumbre de hacer referencia a períodos de cincuenta años en esta peregrinación corresponde a una antigua tradición. Queremos ser fieles a esta tradición, confiando a la vez que ella encierre en sí misma una parte del misterio del tiempo elegido por Dios: aquel Kairós, en el que se realiza la economía de la salvación.

He aquí pues que, al comienzo de este nuevo Año de la Redención y del Jubileo extraordinario, a los pocos días de su apertura, llega el Jueves Santo de 1983. Esta fecha nos recuerda —como todos sabemos— el día, en que junto con la Eucaristía fue instituido por Cristo el sacerdocio ministerial. Esta a su vez fue instituido para la Eucaristía y, por consiguiente, para la Iglesia, que, como comunidad del Pueblo de Dios, se forma en la Eucaristía. Este sacerdocio —ministerial y jerárquico— es participado por nosotros. Nosotros lo recibimos el día de la ordenación a través del ministerio del Obispo, que nos ha transmitido a cada uno de nosotros el sacramento iniciado con los Apóstoles —durante la Última Cena, en el Cenáculo, el Jueves Santo—. Por consiguiente, aunque las fechas de nuestra Ordenación sean diversas, el Jueves Santo permanece cada año como el día del nacimiento de nuestro sacerdocio ministerial. En este santo día cada uno de nosotros, como sacerdotes de la Nueva Alianza, ha nacido en el sacerdocio de los Apóstoles. Cada uno de nosotros ha nacido en la revelación del único y eterno sacerdocio del mismo Jesucristo. En efecto, esta revelación tuvo lugar en el Cenáculo del Jueves Santo, la víspera del Gólgota. Precisamente allí Cristo dio comienzo a su ministerio pascual: lo “abrió”. Y lo abrió concretamente con la llave de la Eucaristía y del Sacerdocio.

Por esto, el día del Jueves Santo nosotros, “ministros de la Nueva Alianza” (2 Cor 3,6), nos unimos, junto con los Obispos, en las catedrales de nuestras Iglesias; nos unimos ante Cristo —única y eterna fuente de nuestro sacerdocio—. En esta unión del Jueves Santo nos encontramos en Él y, al mismo tiempo —por Él, con Él y en Él— nos encontramos a nosotros mismos. Sea bendito Dios Padre, Hijo y Espíritu Santo por la gracia de esta unión.

2.— Por tanto, en este momento importante, deseo una vez más anunciar el Año conmemorativo de la Redención y el Jubileo extraordinario. Deseo anunciarlo singularmente a vosotros y ante vosotros, venerados y queridos Hermanos en el sacerdocio de Cristo, y deseo meditar, al menos brevemente, junto con vosotros sobre su significado. En efecto, a todos nosotros, como sacerdotes de la Nueva Alianza, se refiere de manera especial este Jubileo. Si para todos los creyentes, hijos e hijas de la Iglesia, significa una invitación a releer nuevamente su propia vida y su vocación a la luz del misterio de la Redención, entonces esta misma invitación se dirige a nosotros con una intensidad, yo diría aún mayor. Por consiguiente, el Año Santo de la Redención y el Jubileo extraordinario quieren decir que debemos ver nuevamente nuestro sacerdocio ministerial a aquella luz, bajo la cual ha sido inscrito por Cristo mismo en el misterio de la Redención.

“Ya no os llamo siervos... os digo amigos” (Jn. 15,15). Estas palabras fueron pronunciadas en el Cenáculo, en el contexto inmediato de la institución de la Eucaristía y del sacerdocio ministerial. Cristo dio a conocer a los Apóstoles y a todos los que, de ellos heredan el sacerdocio ordenado, que en esta vocación y por este ministerio deben convertirse en sus amigos —convertirse en amigos de aquel misterio, que Él ha venido a dar cumplimiento. Ser sacerdote quiere decir estar singularmente en amistad con el misterio de Cristo, con el misterio de la Redención, en el que Él da su “carne por la vida del mundo” (Jn. 6,51). Nosotros que celebramos cada día la Eucaristía, el sacramento salvífico del Cuerpo y Sangre, debemos estar en intimidad especial con el misterio, del que este sacramento se origina. El sacerdocio ministerial se despliega sólo y exclusivamente bajo el perfil de este misterio divino —y únicamente se realiza bajo este aspecto—.

En lo profundo de nuestro “yo” sacerdotal, gracias a aquello en que cada uno de nosotros se ha convertido en el momento de la Ordenación, nosotros somos “amigos”: somos testigos particularmente cercanos a este Amor, que se manifiesta en la Redención. Él se manifestó “al principio” en la creación, y junto con la caída del hombre se manifiesta siempre en la redención. “Porque tanto amó Dios al mundo, que le dio su Unigénito Hijo, para que todo el que crea en Él no perezca, sino que tenga la vida eterna” (Jn. 3,16). Esta es la definición del amor en su significado redentor. Éste es el misterio de la Redención definido por el amor. El Hijo Unigénito es el que recoge este amor del Padre y lo da al Padre, llevándolo al mundo. El Hijo Unigénito es el que, por este amor, se da a sí mismo por la salvación del mundo: por la vida eterna de cada hombre, su hermano y hermana.

Y nosotros, sacerdotes, ministros de la Eucaristía, somos “amigos”: nos encontramos particularmente cercanos a este Amor redentor, que el Hijo Unigénito trajo al mundo —y que trae continuamente—. Aunque todo esto nos embarga de un santo temor, no obstante debemos reconocer que junto con la Eucaristía el misterio de aquel Amor redentor se encuentra, en cierto modo, en nuestras manos. Que vuelve cada día a nuestros labios. Que está inscrito permanentemente en nuestra vocación y en nuestro ministerio.

¡Oh! ¡Cuán profundamente está constituido cada uno de nosotros en el propio “yo” sacerdotal a través del misterio de la Redención! De esto, concretamente de todo esto, nos hace conscientes la liturgia del Jueves Santo. Y precisamente esto debemos hacer objeto de nuestras meditaciones a lo largo del Año jubilar. Alrededor de esto debe concentrarse nuestra personal renovación interior, porque el Año Jubilar es

entendido por la Iglesia como un tiempo de renovación espiritual para todos. Si debemos ser ministros de esta renovación para los demás, para nuestros hermanos y hermanas en la vocación cristiana, entonces debemos ser también sus testigos y portavoces ante nosotros mismos: el Año Santo de la Redención como Año de la renovación en la vocación sacerdotal.

Operando tal renovación interior en nuestra santa vocación, podremos mayormente y con más eficacia predicar “un año de gracia del Señor” (Lc. 4,19). En efecto, el misterio de la Redención no es una mera abstracción teológica, sino que es una incesante realidad mediante la cual Dios abraza al hombre en Cristo con su eterno amor —y el hombre reconoce este amor, se deja guiar e impregnar por él, permite ser transformado interiormente por él, y por medio de él se convierte en “una criatura nueva” (2 Cor 5,17). De este modo, el hombre creado de nuevo por el amor que le ha sido revelado en Cristo, levanta la mirada de su alma hacia Dios y profesa con el salmista: *Copiosa apud eum redemptio!*: “En él hay redención abundante” (Ps 130,7).

En el Año Jubilar esta profesión debe brotar del corazón de toda la Iglesia con fuerza singular. Y esto debe cumplirse, queridos Hermanos, por obra de vuestro testimonio y de vuestro ministerio sacerdotal.

3.— La redención permanece unida al perdón, de la manera más estricta. Dios nos ha redimido en Cristo Jesús, porque nos ha perdonado en Cristo Jesús; Dios ha hecho que nos convirtamos en una “nueva criatura”, porque en él nos ha agraciado con el perdón.

Dios reconcilió consigo el mundo en Cristo (Cfr. 2 Cor 5, 19). Y precisamente porque lo ha reconciliado en Jesucristo, en cuanto primogénito de toda criatura (Cfr. Col 1,15), la unión del hombre con Dios se ha consolidado irreversiblemente. Tal unión que, en un tiempo, el “primer” Adán consintió fuese arrebatada en él a toda la humanidad, no puede ser quitada ya por nadie a la humanidad, desde que quedó enraizada y consolidada en Cristo, el “segundo Adán”. Por esto mismo, la humanidad se convierte sin cesar, en Cristo, en una “nueva criatura”. Y esto es así, porque en él y por él la gracia de la remisión de los pecados sigue siendo inagotable para todo hombre: *copiosa apud eum redemptio!*

En el Año Jubilar, queridos Hermanos, debemos hacernos particularmente conscientes de que estamos al servicio de esta reconciliación con Dios que se ha cumplido en Cristo de una vez para siempre. Somos siervos y administradores de este sacramento, en el que la Redención se manifiesta y realiza como perdón, como remisión de los pecados.

¡Oh! ¡Cuán elocuente es el hecho de que Cristo, después de su

resurrección, entrase de nuevo en aquel Cenáculo donde el día de Jueves Santo había dejado a los Apóstoles, junto con la Eucaristía, el sacramento del sacerdocio ministerial y les dijese entonces: "Recibid el Espíritu Santo; a quienes perdonaréis los pecados, les serán perdonados; a quienes se los retuviereis, les serán retenidos (Jn 20,22-23).

Así como antes les había dado la facultad de celebrar la Eucaristía, esto es, de renovar de manera sacramental su propio Sacrificio pascual, así ahora, les da la facultad de perdonar los pecados.

Cuando ya en el Año Jubilar meditéis sobre cómo vuestro sacerdocio ministerial ha sido inscrito en el misterio de la Redención de Cristo, tened esto siempre presente ante vuestros ojos. El Jubileo es en efecto ese tiempo singular en que la Iglesia, según una antiquísima tradición, renueva, en la entera comunidad del Pueblo de Dios, la conciencia de la Redención mediante una peculiar intensidad de la remisión y del perdón de los pecados: justamente de la remisión y del perdón de que nosotros, sacerdotes de la Nueva Alianza, somos después de los Apóstoles los legítimos herederos.

Como consecuencia de la remisión de los pecados en el Sacramento de la Penitencia, todos aquellos que, valiéndose de nuestro servicio sacerdotal, reciben este Sacramento, pueden beneficiarse aún más plenamente de la generosidad de la Redención de Cristo, consiguiendo la remisión de las penas temporales que, después de la remisión de los pecados, quedan aún por expiar en la vida presente o en la futura. La Iglesia cree que toda remisión proviene de la Redención llevada a cabo en Cristo. Al mismo tiempo, cree también y espera que el mismo Cristo acepte la mediación de su Cuerpo Místico en la remisión de los pecados y de las penas temporales. Y dado que, en base al misterio del Cuerpo Místico de Cristo, que es la Iglesia, se va desarrollando el misterio de la Comunión de los Santos, en perspectiva de la eternidad, la Iglesia durante el Año Jubilar mira con singular confianza hacia este Misterio.

La Iglesia desea beneficiarse, ahora más que nunca, de los méritos de María Santísima y de los Santos, así como de su mediación, para hacer más actual aún la Redención cumplida en Cristo con todos sus efectos y frutos de salvación. De este modo, la praxis de las Indulgencias, en conexión con el Año Jubilar, desvela su profundo significado evangélico, en cuanto el bien, dimanado del Sacrificio redentor de Cristo en todas las generaciones de Mártires y de Santos de la Iglesia desde su comienzo hasta nuestros días, fructifica de nuevo en las almas de los hombres de nuestra época por la gracia de la remisión de los pecados y de los efectos del pecado.

¡Queridos Hermanos míos en el Sacerdocio de Cristo! En el curso

del Año Jubilar sabed ser de manera especial los maestros de la verdad de Dios sobre el perdón y la remisión, tal como ha sido proclamada incesantemente por la Iglesia. Presentad esta verdad en toda su riqueza espiritual. Buscad caminos para ella en los ánimos y en las conciencias de los hombres de nuestros tiempos. Y a la vez que maestros, sabed ser en este Año Santo, de manera singularmente servicial y generosa, los ministros del Sacramento de la Penitencia, por el que los hijos e hijas de la Iglesia obtienen la remisión de los pecados. Buscad en el servicio del confesionario la insustituible manifestación y verificación del sacerdocio ministerial, cuyo modelo nos han legado tantos Sacerdotes santos y Pastores de almas en la historia de la Iglesia, hasta nuestros días. La fatiga de este ministerio sagrado os ayude a comprender aún más cómo el sacerdocio ministerial de cada uno de nosotros está inscrito en el misterio de la Redención de Cristo mediante la cruz y la resurrección.

4.— Con las palabras que os estoy escribiendo, deseo proclamar, de manera peculiar para vosotros, el Jubileo del Año Santo de la Redención. Como ya sabéis por los documentos hasta ahora publicados, el Jubileo se celebra contemporáneamente en Roma y en toda la Iglesia, desde el 25 de este mes hasta el Día de Pascua del próximo año. De este modo la gracia singular del Año de la Redención queda confiada a todos mis Hermanos en el Episcopado, en cuantos Pastores de las Iglesias locales, en la comunidad universal de la Iglesia católica. Contemporáneamente la misma gracia del Jubileo extraordinario se confía también a vosotros, queridos hermanos en el sacerdocio de Cristo. En efecto, vosotros en unión con vuestros Obispos sois pastores de las parroquias y de las demás comunidades del Pueblo de Dios, existentes en todas las partes del mundo.

Y así, es preciso que el Año de la Redención sea vivido en la Iglesia, partiendo justamente de estas comunidades fundamentales del Pueblo de Dios. A este respecto, quiero reproducir aquí algunos pasos de la Bula de convocación del Año Jubilar, que testimonian explícitamente esta exigencia.

“El año de la Redención —he escrito— debe dejar una huella particular en toda la vida de la Iglesia, para que los cristianos sepan descubrir de nuevo en su experiencia existencial todas las riquezas inherentes a la salvación que les ha sido comunicada desde el bautismo” (Bula *Aperite portas Redemptoris*, n. 3). En efecto “en el descubrimiento y en la práctica vivida de la economía sacramental de la Iglesia, a través de la cual llega a cada uno y a la comunidad la gracia de Dios en Cristo, hay que ver el profundo significado y la belleza arcana de este Año que el Señor nos concede celebrar” (Ibid.)

En una palabra, el Año Jubilar quiere ser “una llamada al arrepentimiento y a la conversión”, en orden a “una renovación espiritual en cada uno de los fieles, en las familias, en las parroquias, en las diócesis, en las comunidades religiosas y en los otros centros de vida cristiana y de apostolado” (L. c., n. 11). Si esta llamada será escuchada generosamente, se producirá una especie de movimientos “desde abajo”, que, partiendo de las parroquias y de las variadas comunidades —como he dicho recientemente ante mi querido Presbiterio de Roma— reavivará las diócesis y de este modo no dejará de tener positiva influencia en la Iglesia entera. Precisamente para favorecer este dinamismo ascendente, en la Bula me he limitado a ofrecer algunas orientaciones de carácter general dejando “a las Conferencias Episcopales y a los Obispos de cada diócesis el cometido de establecer indicaciones y sugerencias pastorales de acuerdo con la mentalidad y costumbres de cada lugar y con las finalidades del 1950 aniversario de la muerte y resurrección de Cristo” (Ibid.)

5.— Por esto, queridos Hermanos, os ruego encarecidamente que reflexionéis sobre cómo se puede y debe celebrar el santo Jubileo del Año de la Redención en cada parroquia, así como en las demás comunidades del Pueblo de Dios, entre las cuales ejercéis el ministerio sacerdotal y pastoral. Os ruego que reflexionéis sobre cómo se puede y debe celebrar en el marco de tales comunidades y al mismo tiempo en unión con la Iglesia local y universal. Os ruego que prestéis singular atención a los ambientes que la Bula recuerda expresamente, como son el de los Religiosos y Religiosas de clausura, el de los enfermos, de los encarcelados, de los ancianos u otros que sufren (Cfr. L.c., n. 11 A y B). Sabemos en efecto que continuamente y de modos diversos se están actuando las palabras del Apóstol: “Suplo en mi carne lo que falta a las tribulaciones de Cristo por su cuerpo que es la Iglesia” (Col 1,24).

Ojalá el Jubileo extraordinario pueda convertirse así de verdad gracias a esta solicitud y esmero pastoral, en “el año de misericordia del Señor”, según las palabras del Profeta (Is. 61,2) para cada uno de vosotros, queridos Hermanos, y también para todos aquellos que Cristo, Sacerdote y Pastor, ha confiado a vuestro servicio sacerdotal y pastoral.

Aceptad la presente carta para el día sagrado de Jueves Santo como manifestación de amor cordial; y orad también por quien la escribe, para que no le falte nunca este amor, en torno al cual Cristo Señor interrogó por tres veces a Simón Pedro (Cfr. Jn 32,15 ss.). Con estos sentimientos os doy a todos mi bendición.

Dado en Roma, junto a San Pedro, el Domingo de Ramos, día 27 de marzo de 1983, quinto de Pontificado.

Joannes Paulus PP. II

...

DE L'EPISCOPAT ESPANYOL

CARTA DE LA C. EPISCOPAL DE MITJANS DE COMUNICACIÓ SOCIAL

“Las comunicaciones sociales al servicio de la paz”

Un año más, la Iglesia se dispone a celebrar la Jornada Mundial de las Comunicaciones Sociales, instituida solemnemente por el Concilio Vaticano II, como concreción del interés eclesial por los llamados “forjadores de la opinión pública”.

Aparte la intención general de rendir un homenaje a los comunicadores, por su servicio a la sociedad, y de suscitar en los consumidores de Medios de Comunicación Social una actitud crítica ante los mismos, las Jornadas ya celebradas han presentado sendos temas particulares de meditación.

El lema que este año ha aprobado el Papa Juan Pablo II para la XVII Jornada reza así: LAS COMUNICACIONES SOCIALES Y LA PROMOCIÓN DE LA PAZ, Intención que enlaza profundamente con la meta propuesta por el mismo Papa para el Año Santo extraordinario de la Redención y para el próximo Sínodo de Obispos: la reconciliación.

El cuarto poder y la paz.

Sin duda, uno de los objetivos más nobles a que pueden tender los poderes sociales es el de la paz, procurando poner los medios para conseguir una convivencia pacífica entre los ciudadanos de cada país y entre todas las naciones del mundo. Paz amenazada y violada en diversos puntos de la geografía, por conflictos internacionales y guerras intestinas.

Pero, entre los responsables de crear un clima de paz o de violencia interior y exterior, no podemos olvidar ese “cuarto poder” de las sociedades contemporáneas, constituido por los Medios de Comunicación Social. ¿Quién puede dudar de que las páginas impresas de la Prensa, las

imágenes de las pantallas grande y pequeña, las ondas radiofónicas influyen positiva o negativamente en el ánimo de millones de personas con sus diarios mensajes?

Conocedor del papel incuestionable de los Medios de Comunicación Social en la formación de la opinión pública, Juan Pablo II les ha querido sugerir este año una laudable tarea: la promoción de la paz. ¿Acaso pueden proponerse los responsables de las comunicaciones sociales un fin más noble que favorecer las relaciones pacíficas entre los hombres y los pueblos?

“Dichosos los pacificadores”.

Es verdad que la objetividad informativa exige a los teletipos el dejar constancia de los puntos calientes de las tensiones socio-laborales y políticas nacionales e internacionales. Pero el deber ético del comunicador exige también evitar el talante belicista de la crónica y del comentario; así como hacerse eco de los movimientos pacifistas sinceros, distinguiéndolos de los que camuflan intereses beligerantes.

Naturalmente que el cineísta puede llevar al celuloide temas conflictivos y bélicos, pero hará bien adoptando una postura antiviolenta y de denuncia en el tratamiento de los mismos. Los estudios sociológicos y psicológicos constatan un porcentaje demasiado elevado de violencia en las películas y telefilmes, y un influjo nada beneficioso en los espectadores, especialmente en los más jóvenes.

Si es más noticiable la guerra y la violencia, que la paz y el orden, el periodismo de opinión debería fijarse como ideal el fomentar en los usuarios de las comunicaciones sentimientos pacíficos, en lugar de azuzar odios y rencores. También los comentaristas podrían tomar como eslogan de su profesión la frase de Jesús: “Bienaventurados los pacificadores”.

La paz nuestra de cada día.

Pero la paz, como las grandes palabras, corre el riesgo de quedarse en una generalidad vaga y, por lo mismo, estéril. Para que su promoción sea fecunda, hay que desentrañar el sentido que encierra, comenzando por aquella clásica definición: “La paz es obra de la justicia”. Los comunicadores que quieran pacificar están obligados a ponerse al servicio de ideales justos y a tratar los temas espinosos con equidad, sin sensacionalismos crispantes ni partidismos injustos.

Los profesionales de la comunicación son creadores de comunión

cuando, en lugar de perseguir el lucro a cualquier precio, trabajan en pro de la convivencia pacífica entre los ciudadanos, las clases sociales y las relaciones entre naciones. La defensa de los propios ideales no autoriza un tratamiento intolerante de las ideas ajenas.

Hacer obra de paz desde las columnas de los periódicos y los micrófonos de la Radio y la Televisión es respetar la intimidad y la fama de las personas, aunque sean personajes públicos. Pero lanzar al ruedo de la opinión falsedades, rumores calumniosos y aun medias verdades, sólo sirve para minar la convivencia pacífica entre los ciudadanos. Cuando se incurra en tales desmanes, hay que restituir la justicia, desmintiendo o aceptando el derecho a réplica de las personas o instituciones lesionadas.

Hacer labor de paz a través de los Medios de Comunicación Social es defender no sólo los derechos humanos, sino también los correspondientes deberes, que son los derechos de los demás, de cuya armonía brota el bien común.

Igualmente, contribuyen a pacificar los comunicadores que se hacen eco de las minorías y de los marginados, y se convierten en la voz de los que no tienen voz.

Medios de comunicación Social.

Servir a la paz es fomentar y practicar un sano pluralismo, que se logra con un diálogo constructivo, con una búsqueda de la objetividad, que va desde el enfoque de las noticias hasta su titulación y tratamiento. Por el contrario, está en las antípodas de la comunicación pacificadora el periodismo agresivo en el fondo y en la forma, de moda hoy en ciertos sectores de la prensa hablada y escrita.

Pacificar con las ondas y la imprenta es perseguir horizontes de esperanza, belleza y armonía, de conciliación y reconciliación, cumpliendo la esencia misma de los **Medios**, que sirven de enlace entre los extremos; de la **Comunicación**, que supone y produce comunión; y de lo **Social** que tiene como fin el bien de la sociedad.

Juan Pablo II, en su discurso a los representantes de Medios de Comunicación Social españoles (2-XI-82), no dudó en comparar la tarea de los comunicadores con la del evangelizador. "Hay mucho de común entre vuestra misión y la mía, en cuanto servidores que somos de la comunicación entre los hombres. Me corresponde a mí, de manera singular, transmitir a la humanidad la Buena Noticia del Evangelio y con ella el mensaje de amor, justicia y paz de Cristo. Valores que tanto podéis favorecer vosotros en vuestro esfuerzo por hacer un mundo más unido, pacífico y humano, donde brille la verdad y la moralidad".

Los usuarios de MCS y la paz.

En cuanto a los usuarios de los Medios de Comunicación Social, también a ellos va dirigido el lema de la Jornada: al servicio de la paz. Porque son ellos quienes, con su adquisición y consumo, sostienen un cine, una prensa, una radio y una televisión portadores de unión y convivencia, o propagadores de división y discordia. ¿No podría decirse que cada sociedad tiene las comunicaciones sociales que se merece?

También los lectores y oyentes que se convierten, con sus intervenciones en la radio y en la prensa, en comunicadores coyunturales deben observar las reglas de la leal oposición o del diálogo constructivo. Así, sus "cartas al director" o sus consultas radiofónicas y televisuales serán respetuosas en el contenido y en el modo de formularlas. Igualmente, las deseables Asociaciones de Consumidores de Medios de Comunicación Social, en su legítimo derecho, deben oponerse a las comunicaciones que dividen, y apoyar las que sirven los intereses de la paz.

Queremos terminar este fraternal mensaje a los profesionales y a los usuarios de los Medios de Comunicación Social españoles, pidiendo a Jesucristo, Príncipe de la paz, que estos "maravillosos inventos" del cine, la prensa, la radio y la televisión, sirvan para fomentar "la comunión y el progreso" entre nosotros, especialmente en este Año Santo extraordinario de la Redención.

Los obispos de la Comisión Episcopal de MCS:

Antonio Montero, Presidente,
José Ma. Cirarda
Miguel Araujo
Ramón Buxarráis
Antonio Deig
Juan Martí Alanís
José Manuel Estepa

Pascua de Resurrección, de 1983.

ESGLÉSIA

DE

MENORCA

**Butlletí oficial
del Bisbat**

Núm. 6 - JUNY 1983

Los usuarios de MCS y la paz.

En cuenta a los usuarios de los Medios de Comunicación Social, también a ellos va dirigido el lema de la Jornada: al servicio de la paz. Porque son ellos quienes, con su adquisición y consumo, sostienen un cine, una prensa, una radio y una televisión portadoras de unión y convivencia, o propagadoras de división y discordia. ¿No podría decirse que cada individuo tiene las comunicaciones sociales que se merece?

También los lectores y oyentes que se convierten, con sus intervenciones en la radio y en la prensa, en comunicadores coyunturales deben observar las reglas de la leal oposición o del diálogo constructivo. Así, sus "cartas al director" o sus consultas radiofónicas y televisuales serán respetuosas en el contenido y en el modo de formularlas. Igualmente, las deseables Asociaciones de Consumidoras de Medios de Comunicación Social, en su legítimo derecho, deben oponerse a las comunicaciones que dividen, y apoyar las que sirven los intereses de la paz.

Queremos terminar este fraternal mensaje a los profesionales y a los usuarios de los Medios de Comunicación Social españoles, pidiendo a Jesucristo, Príncipe de la paz, que estos "maravillosos inventos" del cine, la prensa, la radio y la televisión, sirvan para fomentar "la comunión y el progreso" entre nosotros, especialmente en este Año Santo extraordinario de la Redención.

Los obispos de la Comisión Episcopal de MCS:

Antonio Montero, Presidente,
José Ma. Cirarda
Miguel Araujo
Ramón Buxarrals
Antonio Deig
Juan Martí Alanís
José Manuel Estepa

Pascua de Resurrección, de 1983.